

Fra konservativ side lægger vi megen vægt på, at der udformes nogle helt konkrete succes-kriterier, for på den måde kan vi sortere projekterne, så de ikke gennemføres for deres egen skyld, og dermed sikre, at projekterne rent faktisk er til gavn for det land, som vi ønsker at hjælpe.

Der har været mange aktører på området, også for mange. Specielt i den offentlige sektor har man somme tider og måske lidt for ofte haft det indtryk, at nogle ministerier ligefrem har set det som et formål i sig selv egenhændigt at kunne styre en række projekter og oprette et »ApS Rejsekontor« uanset sammenhængen med den samlede støtte. Et enkelt eller et par ministerier har endog søgt at udvikle sig i retning af at blive erstatninger for Udenrigsministeriet og Erhvervsministeriet på dette område. Jeg behøver vel ikke at nævne, at jeg specielt har Miljøministeriet i tankerne. Og det har ikke formindsket behovet for en evaluering og en opstilling af succeskriterier for gennemførelse af projekter og – ikke mindst – behovet for en stærkere koordinering af den danske offentlige indsats.

Der er efter konservativ opfattelse nogle helt klare prioriteringsområder for Øststøtten:

For det første gennemførelse af markedsøkonomi og dermed effektiv samhandel. For gennem øget samhandel sikrer vi både den økonomiske fremgang for hele regionen og beskæftigelsen i de pågældende lande.

Naturligvis betyder det, at der i en overgangsperiode vil flytte job fra Danmark til disse lande, men det må vi tåle, og så må vi selvfølgelig sørge for, at det danske erhvervsklima er så godt, at der kan dannes basis for nye job her – det kræver nok et nyt flertal i dette Folketing og en ny regering, inden det bliver effektivt gennemført, men det er jo en helt anden sag, som ikke vedrører denne forespørgsel – men det er jo også en af årsagerne til, at det ikke gør noget, for at sige det på jysk, at den Østhjælp, vi sender af sted, ud over at være til gavn for modtagerlandet også er til gavn for de danske virksomheder, som der kan samarbejdes med i projekterne.

Det andet hovedområde er forbedring af miljøet. For forurening kender ingen grænser, og det er klart, at miljøområdet har været sørgeligt forsømt i de gamle kommunistiske styre.

Derfor har vi en fælles opgave, ikke kun med at sørge for, at man kan få det bedre på den anden side af Østersøen, men jo også med at forhindre, at vi importerer forureningen via

vand og luft – for slet ikke at tale om den fare, som de usikre atomkraftværker også udgør for vores del af verden.

Det er jo således, at 100 kr. investeret i miljøforbedringer i f.eks. Baltikum eller Polen giver ti-fold mere effekt på det globale miljø end 100 kr. investeret i marginale forbedringer i Danmark, som jo er af mere skatteteknisk karakter. Og det internationale begreb »joint implementation« i forbindelse med miljøforbedringer ville give opfyldelsen af CO₂-målene et stærkt spark fremad også for dansk miljøpolitik.

For det tredje er der opbygningen af et stabilt fundament for et demokratisk samfund, som tager hensyn til det enkelte menneskes rettigheder. Og mange år uden demokrati har skabt et stort behov for assistance til opbygning af samfundet, og naturligvis både kan og skal vi hjælpe her, men vi skal også sørge for ikke bare ukritisk at overføre uønskede danske tilstande til det enkelte land. Selvfølgelig kan vi hjælpe med opbygningen af administrationen, men man kan jo næsten få medlidenhed med balterne, når man hører, at der også gøres forsøg på at overføre det danske skattesystem.

Til gengæld vil vi i forbindelse med hjælpen til opbygningen og sikringen af demokrati i landene også gerne fra konservativ side rose Demokratifonden, som vi synes efter nogle startvanskeligheder er kommet ganske flot i vej med projekter på alle niveauer.

Sidst, men ikke mindst, er der kommet et nyt tema til siden starten, nemlig forberedelsen af landenes optagelse i EU og NATO. Her er det vigtigt, at specielt Danmark er forrest i debatten og processen, for vi har en særlig forpligtelse, og derfor er det godt, at regeringen har taget initiativ til også at afsætte midler til den opgave.

Men ærlig talt: Når man så kigger i tabellen i redegørelsen, viser det sig, at der til dette vigtige formål kun er afsat 10 mio. kr., mens Miljøministeriet til sammenligning har sat sig på næsten 650 mio. kr., og at erhvervsandelen af de samlede projekter er faldet – som det også blev nævnt af Venstres ordfører – fra over 600 mio. kr. til ca. 150 mio. kr., og så trænger det spørgsmål sig jo endnu en gang på, om det ikke er på tide at få iværksat en behovs- og resultatanalyse, og det er den, vi glæder os meget til at få i løbet af efteråret. For alle de nævnte hovedområder er med til at sikre stabiliteten i hele regionen, og derfor er de alle vigtige, men de skal naturligvis til stadighed vægtes og vurderes.